

FINTA ÉVA

REST OLVASÓKNAK SZÓLÓ KÖLTEMÉNY

*Bölcsnek születtem, akár a fiam.
Értésemre adták az öregek
kölyökkoromban, mikor beavattak
s rám bízták döntéseiket.*

*S most magam is már benne az időben
hallom és olvasom a híreket.
Azt mondják rólam: tudálékos volnék
csak okoskodom, mikor verselek.*

*Mert ember így nem él, nem ír, nem gondol.
Hja? Asszony volnék, vagy mi a fene.
Világra hozom magamat, ha nincs más
szaporítandó, csak a szó heve.*

*Szóval úgy volt, hogy gondoltam és hittem
és gondolok ma is, bár nem hiszek.
Tudom: hibátlan ég alatt forogni
szavak tüzén csak Istennel lehet.*

*Övé tudásom és okoskodásom.
A bölcsességem Tőle érkezik.
Szólongatom a ketté vált sötétet
s Ő felvillantja benne fényeit.*

*Nincsen harag. Hisz én sem értek mindent.
Még tudni sem kell – mi sem végleges!
Csituljanak az önhitt tévedések.
Most még vagyok, de én is nem leszek.*

ÚRHIDEG

*Üres szavak közt lapozok
és üresek az elszálló hangok.
Kongás van mindenben barlangmélység nélkül
bár emlékezünk rég kimondott szavakra
– az irodalom is –
s hogy volt vala egykor.*

*A gondolat félbeszakítja magát
a kimondásra ítélt szavak
behúzódnak a fogsor mögé
mert ez a kietlen sportcsarnok
alkalmatlan
hogy visszaadja a hangokat.*

*Jugendstiel, art nouveau, szecesszió –
ismét depressziós várakozás
a lankadt ezredfordulón, sértődött dekadencia.
Állok az élet szétrongyolt tereiben
nem botránkozom, nem sajkok –
szégyenkezéssel védekezem.*

*Bérversek, bér munkában (olvastam valahol) –
igen.*

*Mintha kifizetődne: termelődik
lapok százain terpeszkedik
a meg sem született gondolat
s hogy jópofa a semmi.*

*Inkább nem írok, csak ezt ne!
Ebből így is több a soknál!
Álldogálok egy emlék partján
mikor a vers volt az oltár.*